

Sygn. akt III RC 15/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Iwona Głowacka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Ewa Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2021 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa L. B.

przeciwko D. L.

o podwyższenie alimentów

I. alimenty od D. L. na rzecz L. B. ustalone ugodą z dnia 19 lutego 2019 roku zawartą przed mediatorem I. B., której Sąd Rejonowy w Jędrzejowie postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt III RCo 8/19 nadał klauzulę wykonalności w kwocie po 500 (pięćset) złotych miesięcznie podwyższa poczynając 8 stycznia 2021 roku do kwoty 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, pozostawiając bez zmian dotychczasowe warunki płatności;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III nakazuje pobrać od pozwanego D. L. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kielcach) kwotę 292,25 zł. (dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote 25/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

IV. znosi wzajemnie koszty procesu pomiędzy stronami;

V. wyrokowi w punkcie I (pierwszym) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Iwona Głowacka

Sygn. akt III RC 15/21

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do tut. Sądu w dniu 8 stycznia 2021 r. małoletnia L. B. reprezentowana przez matkę A. B. domagała się podwyższenia alimentów należnych od ojca D. L., ustalonych ugodą z dnia 19 lutego 2019 r. zawartą przed mediatorem I. B., zatwierdzonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie III RCo 8/19, z kwoty po 500 zł miesięcznie do kwoty po 900 zł miesięcznie, płatnych do 5-go dnia każdego miesiąca do rąk matki wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przewidzianych (k. 3-8).

W uzasadnieniu wskazała, że pomimo zawarcia ugody, w której obowiązek alimentacyjny D. L. został określony w wysokości 500 zł. miesięcznie, pozwany do sierpnia 2020 r. dobrowolnie łożył na utrzymanie córki po 900 zł.

miesięcznie, po czym zaczął przekazywać kwoty zgodne z zawartą ugodą. Ustalona wysokość alimentów jest jednak niewystarczająca do zabezpieczenia usprawiedliwionych potrzeb dziecka, na które składają się następujące wydatki w skali miesiąca: czynsz oraz media w przeliczeniu na jedną osobę ok. 470 zł, wyżywienie, kosmetyki, środki higieniczne, fryzjer, zachcianki ok. 600 zł, przedszkole - czesne, wyżywienie oraz wyprawka ok. 530 zł, dojazdy 200 zł, odzież i obuwiu 150 zł, leczenie 25 zł., rozrywka 150 zł, wakacje i wyjazdy weekendowe 750 zł. Podkreśliła, że nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie alimentów, gdyż potrzeby małoletniej A. znacznie się zwiększyły, a pomimo, że pozwanego z córką łączy prawidłowa relacja, to spotykają się jednak sporadycznie oraz cały ciężar opieki i wychowania małoletniej spoczywa na matce.

W odpowiedzi na pozew z 10 lutego 2021 r. pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości, a ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych (k. 78-83).

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że od czasu zawarcia ugody w przedmiocie świadczeń alimentacyjnych, o ile miał taką możliwość, to dobrowolnie łożył na utrzymanie córki kwoty częstokrotnie wyższe niż umówione. Sytuacja majątkowa i zarobkowa pozwanego drastycznie się jednak pogorszyła, albowiem utrzymuje się z prac dorywczych i zleceń, a ze względu na aktualną sytuację gospodarczą i epidemiologiczną takie zlecenia zdarzają się dużo rzadziej. Podkreślił również, że matka dziecka uniemożliwia mu całkowicie kontaktowanie się z córką, a odnosząc się do kosztów utrzymania małoletniej L. podkreślił, że kwota opłat za mieszkanie w przeliczeniu na jedną osobę została znacznie zawyżona i czesne za przedszkole córki nie wynosi 530 zł miesięcznie oraz matka dziecka nie wykazała żadnych weekendowych wyjazdów córki.

Na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2021 r. pełnomocnik powódki popierał powództwo, a pełnomocnik pozwanego uznał roszczenie do kwoty po 650 zł miesięcznie, wnosząc o oddalenie pozwu w pozostałym zakresie (k. 108).

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie (k. 142).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia L. B. ur. (...) jest córką A. B. i D. L.. Rodzice dziecka zawarli przed mediatorem ugodę dotyczącą obowiązku alimentacyjnego ojca wobec córki, a Sąd Rejonowy w Jędrzejowie postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie III RCo 8/19 nadał klauzulę wykonalności ugodzie z dnia 19 lutego 2019 r. zawartej przed mediatorem sądowym I. B. co do zobowiązania D. L. do uiszczania na rzecz małoletniej L. B. kwoty po 500 zł miesięcznie tytułem alimentów, płatnych z góry do dnia 5-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki A. B., począwszy od dnia 19 lutego 2019 r.

dowody: akta Sądu Rejonowego w Jędrzejowie w sprawie III RCo 8/19: uгода z dnia 19 lutego 2019 r. zawarta przed mediatorem (k. 7), postanowienie Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 18 kwietnia 2019 (k. 8)

D. L. początkowo dobrowolnie przekazywał na rzecz córki po 900 zł miesięcznie, a od sierpnia 2020 r. zaczął łożyć na utrzymanie małoletniej zgodnie z zawartą ugodą.

L. B. obecnie lat 5 mieszka z matką A. B. w mieszkaniu położonym w K.. Dziewczynka uczęszcza do przedszkola, a opłata stała wynosi 300 zł. miesięcznie i dodatkowo odpłatność za wyżywienie według stawki 13 zł. dziennie. W styczniu 2020 r. matka zapłaciła za przedszkole 445 zł, w lutym 2020 r. 432 zł, w marcu 2020 r. 393 zł, w maju 2020 r. 429 zł, w czerwcu 2020 r. 369 zł, w lipcu 2020 r. 461 zł, w sierpniu 2020 r. 380 zł, we wrześniu 2020 r. 665 zł, w październiku 2020 r. 443 zł, a grudniu 2020 r. 469 zł. W 2020 r. ojciec dziecka partycypował w kosztach wyprawki przedszkolnej córki, a w następnym roku matka samodzielnie zakupiła potrzebne rzeczy, za co zapłaciła 220 zł. i nabyła również książkę za cenę 125 zł. L. jest ogólnie zdrowym dzieckiem, ale średnio raz w miesiącu łapie infekcje. A. B. dowozi małoletnią L. do przedszkola własnym samochodem. W bieżącym roku małoletnia nie była z matką na dłuższym wyjeździe wakacyjnym, a jedynie na jednodniowych wycieczkach. A. B. pobiera na rzecz córki świadczenie wychowawcze w kwocie po 500 zł miesięcznie.

Na koszt utrzymania dziewczynki składają się m.in. następujące wydatki w skali miesiąca: opłata stała za przedszkole (300 zł.) plus odpłatność za posiłki, wyżywienie 450 zł, kosmetyki i środki czystości 100 zł, odzież i obuwie 150 zł., lekarstwa 25 zł, dojazdy 50 zł., wypoczynek i rozrywka 100 zł. oraz partycypacja w opłatach mieszkaniowych - 50 zł.

A. B. ma 27 lat i nie posiada wyuczonego zawodu. Do września 2020 r. świadczyła usługi na podstawie umowy zlecenie, której nie przedłużono, jako konsultant ds. obsługi klienta, osiągając dochód w wysokości ok. 2.500 - 2.800 zł. netto miesięcznie. W okresie od 10 października 2020 r. do 20 listopada 2020 r. legitymowała się zwolnieniem lekarskim wystawionym przez lekarza psychiatrę. Następnie była zarejestrowana w Urzędzie Pracy w K. jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. W 2020 r. osiągnęła przychód z umowy zlecenia zwolniony od podatku w wysokości 10.324,53 zł, a ponadto dochód brutto w kwocie 3.966,30 zł.

Od maja 2021 r. prowadzi działalność gospodarczą - komis samochodowy w M.. Na ten cel otrzymała dofinansowanie z Urzędu Pracy w wysokości 25.000 zł., a za dokonane zakupy zwróciła kwotę 4.600 zł. z tytułu podatku od towarów i usług. We wrześniu 2021 r. sprzedała 3-4 samochody i na każdym zarobiła ok. 1.000 -1.500 zł. Do kosztów prowadzonej działalności wlicza składki ZUS w kwocie 386 zł miesięcznie oraz opłaty za media i garaże ok. 200 zł miesięcznie, a ponadto koszt utrzymania samochodów, na który składają się opłaty za środki chemiczne i ubezpieczenie.

A. B. pozostaje w nieformalnym związku. (...) A. B. pracował jako kucharz w gastronomii, ale z uwagi na pandemię koronawirusa obecnie pozostaje bez zatrudnienia i jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. Czasami pomaga konkubinie w prowadzeniu działalności gospodarczej.

A. B. dokłada się w połowie do kosztów utrzymania mieszkania partnera w kwocie po 200 zł miesięcznie (koszty utrzymania lokalu wynoszą ok. 400-500 zł miesięcznie). Ponadto wspólnie z nim spłaca raty za zakup mebli (po połowie), przekazując partnerowi po 150 zł miesięcznie, a planowany termin spłaty przypada za pół roku. Rodzice A. B. wsparli córkę finansowo, której około półtora miesiąca temu przekazali kwotę ok. 3.000 zł. Poza oszczędnościami w wysokości ok. 2.000 zł nie posiada żadnego majątku ani zobowiązań finansowych.

dowody: odpis skrócony aktu urodzenia (k. 11), potwierdzenie przelewu (k. 16-72), zwolnienie lekarskie (k 73-75), częściowo zeznania A. B. (k. 141 v w zw. z k. 108-109), zeznanie podatkowe (k. 99-105)

D. L. ma 34 lata, z wykształcenia jest magistrem politologii oraz zdobył tytuł licencjata na kierunku logistyka. Pozostaje w nieformalnym związku z A. P., z którego (...) urodził się małoletni L. L. (3). Na utrzymanie syna rodzice przeznaczają minimum 500 zł. miesięcznie (bez opłat mieszkalnych). Większość wydatków na dziecko ponosi ojciec, a matka kupuje ubranka dla syna. (...) nie posiadają wspólnego rachunku bankowego. Rodzina zamieszkuje w domu stanowiącym własność rodziców A. P. i partycypują w kosztach utrzymania w kwocie ok. 400-500 zł miesięcznie (ogrzewanie, energia elektryczna, woda, śmieci).

D. L. posiada oszczędności w kwocie ok. 5.000 zł. Jest właścicielem samochodów marki L. z 2007 r. i marki H. (...) r. Ponadto w 2021 r. za środki finansowe pożyczone od rodziców zakupił samochód marki M. z 1998 r. za kwotę 12.000 zł, który obecnie naprawia. Nie posiada innych zobowiązań finansowych.

Ojciec dziecka złożył do tegoż Sądu wniosek o ustalenie kontaktów z córką i sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt III Nsm 1307/20. Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2021 r. Sąd zatwierdził ugodę z dnia 19 lutego 2021 r. zawartą przed mediatorem pomiędzy D. L. i A. B., na mocy której rodzice ustalili, że ojciec będzie miał prawo do osobistych kontaktów z L. B. z prawem zabierania córki poza jej miejsce zamieszkania: w każdą środę od godz. 15:00 do czwartku następnego dnia do godz. 8:00, w co drugi weekend od piątku od godz. 15:00 do poniedziałku do godz. 8:00, w każdy pierwszy tydzień ferii zimowych od poniedziałku od godz. 11:00 do niedzieli do godz. 19:00, w wakacje od 1 lipca od godz. 11:00 do 15 lipca do godz. 19:00 i od 15 sierpnia od godz. 11:00 do 31 sierpnia do godz. 19. Ponadto rodzice doszli do porozumienia w sprawie uregulowania kontaktów świątecznych córki z ojcem (m.in. Wielkanoc i Boże Narodzenie, 1-3 maja, Boże Ciało) a także w dniu urodzin dziecka.

W czasie wakacji 2021 r. ojciec zabrał córkę na 10-dniowy wyjazd w góry. Terminowo przekazuje środki na rzecz córki i obecnie zgodnie z zabezpieczeniem udzielonym w przedmiotowej sprawie czyni to w kwocie po 650 zł miesięcznie. Ponadto dodatkowo łoży na utrzymanie małoletniej w czasie ich kontaktów i wtedy kupuje dla niej potrzebne ubrania, buty i zabawki. Ponosi również koszty zakupu lekarstw, gdy małoletnia choruje w czasie pobytu u niego.

D. L. jest wiceprezesem partii politycznej K.. Od kilku lat nie jest nigdzie na stałe zatrudniony. Ok. 6-7 lat temu pracował przez pół roku jako asystent europosła i zarabiał wtedy ok. 4.000 zł. brutto miesięcznie. Zamierzał podjąć pracę w partii politycznej w W., jednakże nie zdecydował się na to z uwagi na odległość od K.. Ponadto pracował za granicą, po raz ostatni w 2016 r. Obecnie utrzymuje się z prac dorywczych, między innymi pracuje u znajomego, który prowadzi warsztat samochodowy i sprzedaje samochody, zajmując się na przykład szukaniem części samochodowych na aukcjach zagranicznych i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości ok. 200 zł dziennie. Jednocześnie współpracuje także z kuzynem, który prowadzi działalność w zakresie transportu międzynarodowego i pomaga mu w transporcie krajowym przewożąc samochody. Za jedno zlecenie otrzymuje od 200 do 500 zł w zależności od odległości, którą musi pokonać i od wartości pojazdu. W skali miesiąca uzyskuje dochód od 2.500 do 4.000 zł. Ponadto wykonuje dodatkowe prace dorywcze i tak ostatnio pomagał w remoncie u siostry. W 2022 r. planuje rozpocząć własną działalność gospodarczą w zakresie branży motoryzacyjnej. Od kilku lat nie rozlicza się z podatku dochodowego z tytułu zatrudnienia lub prowadzenia działalności gospodarczej. W 2020 r. złożył natomiast zeznanie podatkowe dotyczące odpłatnego zbycia papierów wartościowych, wykazując z tego tytułu przychód w kwocie 4.022,90 zł.

D. L. zajmuje się również opieką nad synem, gdyż partnerka miała problemy poporodowe po cesarskim cięciu. Po urodzeniu przebywała na urlopie macierzyńskim i z tego tytułu uzyskiwała świadczenie w kwocie ok. 1.500 - 1.700 zł. Nie wróciła jeszcze do pracy zawodowej, gdyż ma zaplanowany zabieg związany z blizną poporodową i w ciągu pół roku zamierza ponownie świadczyć pracę.

dowody: akta Sądu Rejonowego w Kielcach w sprawie I. N. (...): ugoda z dnia 19 lutego 2021 r. zawarta przed mediatorem (k. 26), postanowienie Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 12 kwietnia 2021 r. w sprawie I. N. (...) (k. 35); odpis skrócony aktu urodzenia (k. 84), częściowo zeznania D. L. (k. 141v-142 w zw. z k. 109), zeznanie podatkowe (k. 118-120)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dokumenty. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, ponadto nie wzbudzały również wątpliwości Sądu, co do rzetelności i wiarygodności zawartych w nich treści, pomimo, iż część z nich została złożona w kserokopiach. Przechodząc do oceny dowodu z przesłuchania pozwanego i przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki Sąd uznał, że ich zeznania zasługują na obdarzenie przymiotem wiarygodności jedynie częściowo, czyli szczególnie w takim zakresie, w jakim pozostawały ze sobą zgodne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. Zeznaniami A. B. Sąd odmówił przymiotu wiarygodności w części, w której podnosiła, że działalność gospodarcza generuje stratę, skoro to nie potrafiła wskazać dokładnych kosztów jakie ponosi w związku z prowadzeniem komisju. Wyliczając ponoszone wydatki wskazała jedynie, że miesięcznie do kosztów uzyskania przychodu wlicza składki ZUS - 386 zł miesięcznie oraz opłaty za media i garaże - ok. 200 zł miesięcznie, jak i związane z utrzymaniem samochodów, bez wskazania w jakiej wysokości. Biorąc natomiast pod uwagę, że we wrześniu sprzedała 3-4 samochody i za każdy z nich zarobiła ok. 1.000-1.500 zł., to nie sposób się z nią zgodzić, że osiągnęła w związku z tym stratę. Ponadto złożone przez nią zeznania nie korespondowały z treścią pozwu, gdyż nie wymieniła niektórych wydatków na rzecz córki, a ponadto wskazywane przez nią kwoty również nie odpowiadały tym wymienionym w pozwie.

Odnosząc się do zeznań pozwanego Sąd podszedł do nich z dużą dozą ostrożności, gdyż D. L. początkowo podkreślał, że jego partnerka pobiera świadczenie w kwocie nie większej niż 1.500 zł miesięcznie, a następnie przyznał, że jest to kwota nawet 1.700 zł miesięcznie. Co więcej, pozwany szczegółowo nie przedstawił wysokości dochodu jaki uzyskuje z tytułu prac dorywczych, szczególnie w bieżącym roku lub za ostatnie miesiące, wskazując jedynie, że jest to kwota ok. 200 zł. dziennie w przypadku świadczenia usług na rzecz warsztatu samochodowego i od 200 do 500 zł. za zlecenia w zakresie transportu. Ponadto nie można się z nim zgodzić, iż od czasu ustalenia obowiązku alimentacyjnego doszło

do znacznego obniżenia posiadanych przez niego możliwości finansowych, a z treści złożonych przez niego zeznań wynika, iż osiąga dochody na podobnym poziomie.

Sąd pominął pozostałe wnioski dowodowe jako nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o podwyższenie alimentów jest częściowo zasadne.

Zgodnie z dyspozycją art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba, że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Niewątpliwym faktem jest to, że L. B. z racji wieku oraz z uwagi na to, że nie posiada majątku jest uprawniona do pełnej alimentacji ze strony rodziców.

Zakres obowiązku alimentacyjnego zgodnie z art. 135 § 1 k.r.o. zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Natomiast przepis art. 138 k.r.o. stanowi, że w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków rozumie się bądź zwiększenie się lub zmniejszenie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, bądź zmianę w zakresie możliwości zarobkowych lub majątkowych zobowiązanego do alimentacji.

Na wstępie rozważań należy zwrócić uwagę na fakt, iż od czasu ustalenia wysokości alimentów minęły ponad dwa lata i niewątpliwie ze względu na upływ czasu i ogólny wzrost cen towarów i usług koszty utrzymania małoletniej zwiększyły się np. w zakresie opłat za przedszkole. Nie można jednak zgodzić się z matką powódki, iż wydatki związane z utrzymaniem córki wynoszą 2.875 zł miesięcznie, jak wskazała w pozwie, szczególnie, iż pozwany kwestionował ich wysokość i zasadność niektórych z nich. Jak słusznie zauważył pozwany wskazana kwota nie odpowiada obecnie stopie życiowej rodziców dziecka, a biorąc pod uwagę w szczególności wiek i stan zdrowia L. B. jest niczym nieuzasadniona. Niewątpliwie nie sposób przyjąć za matką dziecka, że koszt wyjazdów weekendowych i wakacyjnych stanowi wydatek w kwocie 750 zł miesięcznie, gdyż matka nie zabrała córki na żaden wyjazd wakacyjny w 2021 r., a były jedynie na jednodniowych wycieczkach. A. B. nie wyspecyfikowała jednak ani nie udokumentowała wydatków poniesionych na te wyjazdy, szczególnie w powyższej wysokości, a jak wynika z art. 6 k.c. to na stronie powodowej spoczywa ciężar dowodu i to przedstawicielka ustawowa powódki winna wykazać podstawy faktyczne uzasadniające uwzględnienie poszczególnych kosztów w zakresie usprawiedliwionych potrzeb dziecka. Nie mniej jednak zdaniem Sądu należy przyjąć, że małoletnia musi mieć zapewnione środki na zorganizowanie wypoczynku i kwota w wysokości 100 zł powinna zabezpieczyć potrzeby dziecka w jej wieku. Odnosząc się do kosztów partycypacji małoletniej powódki w opłatach mieszkaniowych należy wskazać, że pomimo, iż w pozwie wskazano, że udział każdego domownika wynosi po ok. 470 zł miesięcznie, to w złożonych zeznaniach A. B. przyznała, że przekazuje partnerowi za zamieszkiwanie z córką w należącym do niego lokalu jedynie 200 zł. miesięcznie. Biorąc pod uwagę wiek powódki Sąd przyjął, że jej udział w tych wydatkach winien stanowić ok. 50 zł miesięcznie. Ponadto w sytuacji kiedy matka dowozi córkę samochodem do przedszkola jako uzasadniony oceniono wydatek związany z transportem dziecka w kwocie po 50 zł miesięcznie. Analizując dowody dotyczące wydatków poniesionych przez przedstawicielkę ustawową za przedszkole córki Sąd zważył, że łącznie nie opiewają na kwoty ponad 500 zł. miesięcznie, a średnio wynoszą ok. 400 zł miesięcznie. Sąd uwzględnił, że chociaż powódka jest ogólnie zdrowym dzieckiem, to często łapie infekcje i leki kosztują ok. 25 zł miesięcznie. Do kosztów utrzymania małoletniej włączono również wydatki na wyżywienie w kwocie ok. 450 zł miesięcznie, na kosmetyki i środki czystości w kwocie ok. 100 zł miesięcznie oraz na odzież i obuwie w kwocie ok. 150 zł miesięcznie.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, uwzględniając wiek dziecka oraz kierując się logiką i zasadami doświadczenia życiowego Sąd ocenił, że koszt zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb L. B. wzrósł i wynosi obecnie nie więcej niż 1.350 zł miesięcznie.

Odnosząc się do możliwości zarobkowo-majątkowych pozwanego Sąd zważył, że D. L. jest wykształconym, zdrowym mężczyzną, który jest zdolny do pracy. Posiada duże doświadczenie zawodowe, gdyż pracował za granicą i jako asystent

europosła oraz angażuje się w politykę, a ponadto potrafi wykonywać remonty oraz świadczyć usługi pomocnicze w zakresie działalności związanych z warsztatem samochodowym i transportem. Pomimo, że nie posiada stałego zatrudnienia, a jedynie wykonuje prace dorywcze, to taka sytuacja miała już miejsce w czasie ustalania wysokości alimentów w 2019 r. Niewątpliwie okoliczność, że pozwany nie jest nigdzie zatrudniony jest jego świadomym wyborem, co usprawiedliwia tym, iż dzięki temu może osiągnąć wyższe dochody i świadczyć usługi w mniejszym zakresie w zależności od potrzeb i sytuacji rodzinnej, a ponadto w niedługim czasie planuje rozpocząć własną działalność gospodarczą. Jak sam ojciec małoletniej powódki wskazał osiąga dochody do 4.000 zł miesięcznie i w związku z tym na takim minimalnym poziomie należało ustalić posiadane przez niego możliwości zarobkowe.

Oceniając w jakim zakresie każdy z rodziców powinien partycypować w kosztach utrzymania małoletniej Sąd uwzględnił, że pozwany obecnie utrzymuje systematyczny kontakt z córką i w czasie spotkań ponosi dodatkowe koszty utrzymania małoletniej. Nie mniej jednak Sąd wziął pod uwagę, że chociaż pozwany posiada na utrzymaniu jeszcze jedno dziecko, to A. B. w większym stopniu realizuje swój obowiązek alimentacyjny przez osobiste starania o utrzymanie i wychowanie córki (art. 135 § 2 k.r.o.). W takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozwanego powinno polegać na pokrywaniu w większej części kosztów utrzymania małoletniej powódki. Ponadto możliwości zarobkowe matki dziecka związane z prowadzeniem komisju samochodowego pozostają obecnie mniejsze niż pozwanego, gdyż dopiero rozpoczyna działalność, a ojciec powódki już od kilku lat nie zdecydował się na podjęcie formalnie zatrudnienia, gdyż z prac dorywczych potrafi zarobić nawet 4.000 zł miesięcznie. Jednocześnie jak sam wskazał uzyskiwane przez niego dochody pozwalają mu w większej części niż partnerce zabezpieczać potrzeby rodziny, co świadczy o jego korzystnej sytuacji materialnej. Co więcej, D. L. potrafił zgromadzić oszczędności w kwocie 5.000 zł i jest właścicielem 3 samochodów.

Biorąc powyższe pod uwagę, ustalając, iż nastąpił istotny wzrost usprawiedliwionych potrzeb powódki, na podstawie art. 135 § 1 i § 2 k.r.o. oraz art. 138 k.r.o., poczynając od dnia wniesienia pozwu Sąd podwyższył alimenty na rzecz małoletniej L. B. należne od D. L. do kwoty po 750 zł miesięcznie. W ocenie Sądu alimenty w takiej kwocie mieszczą się w zakresie możliwości płatniczych pozwanego oraz odpowiadają usprawiedliwionym potrzebom małoletniej córki.

Sąd oddalił natomiast powództwo w pozostałej części jako nadmiernie wygórowane, albowiem oparte na błędnym założeniu poczynionym przez matkę powódki, iż koszt utrzymania córki wynosi 2.875 zł miesięcznie, co nie zostało w sprawie wykazane.

Ponadto na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 3 i art. 113 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od D. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 292,25 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (opłata od pozwu od uwzględnionej części powództwa - 200 zł. i 92,25 zł tytułem połowy wynagrodzenia mediatora).

Sąd zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu na podstawie art. 100 k.p.c. bowiem żądanie zostało uwzględnione tylko częściowo.

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd nadał orzeczeniu w części uwzględniającej powództwo na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

sędzia Iwona Głowacka